

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **V. P.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje, Odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem ve Zlíně, tř. Tomáše Bati 21, za účasti 1) Slováckých vodáren a kanalizací, a.s., se sídlem v Uherském Hradišti, Za Olšávkou 290, 2) Štěrkovny, spol. s r.o., se sídlem v Ostrožské Nové Vsi, Nádražní 946, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 6.8.2010, č.j. KUZL 53625/2010, sp.zn. KUSP 34605/2010 ÚP-Ha, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalovaný rozhodnutím ze dne 6.8.2010, č.j. KUZL 53625/2010, sp.zn.KUSP 34605/2010 ÚP-Ha, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Uherský Ostroh, Odboru výstavby a životního prostředí ze dne 4.4.2010, č.j. SÚ-MIK-1-NAŘ-512/2010, kterým žalobci nařídil odstranění stavby „maringotky bílé barvy na kolech včetně zastřešené terasy“ umístěné na pozemku p.č.808/9 v k.ú. Chylice, provedené bez rozhodnutí

stavebního úřadu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že stavební úřad poté, co na základě místního šetření zjistil, že na předmětném pozemku je provedena a užívána bez stavebního povolení maríngotka se zastřešenou terasou, zahájil v souladu s ustanovením § 129 odst.3 zák.č.183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), řízení o odstranění stavby. Žalobce v písemném vyjádření uvedl, že maríngotka nemůže být nazvána stavbou, protože se jedná o přípojně vozidlo. Následně stavební úřad nařídil odstranění stavby. V odvolacím řízení žalovaný zjistil, že stavební úřad postupoval v souladu s ustanovením § 129 stavebního zákona. Stavební úřad zahájil řízení z úřední moci poté, co zjistil, že předmětný objekt je umístěn na uvedené parcele bez ohlášení stavebnímu úřadu. Žalobci dal možnost, aby požádal o dodatečné povolení a prokázal, že objekt lze povolit. Současně všem účastníkům řízení umožnil seznámit se s podklady rozhodnutí a poskytl lhůtu k vyjádření. Rozhodnutí má náležitosti stanovené zákonem. Žalobce o dodatečné povolení nepožádal a z vyjádření dotčených orgánů vyplývá, že by dodatečné povolení bylo v rozporu s veřejnými zájmy chráněnými zvláštními předpisy. K námitce žalobce, že se nejedná o stavbu, žalovaný uvedl, že maríngotka je na kolech (kola jsou částečně zapuštěna do terénu) včetně dřevěné konstrukce s podlahou těsně přiléhající k maríngotce, která tvoří zastřešenou a z jedné strany krytou terasu. Tento objekt lze jako celek charakterizovat jako výrobek plnící funkci stavby ve smyslu ustanovení § 108 stavebního zákona, jehož umístění vyžaduje ohlášení stavebnímu úřadu. Objekt jako celek není mobilní a nelze ho přemísťovat po pozemních komunikacích. Je stabilně umístěn na předmětné parcele a přiléhající terasa svědčí o tom, že slouží k užívání osobami, ať už k rekreaci či občasnému odpočinku nebo současně i k uložení náradí. K námitce, že se jedná o přípojně vozidlo, žalovaný uvedl, že dle ustanovení § 2 zák.č.56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, je přípojně vozidlo silniční nemotorové vozidlo určené k tažení jiným vozidlem, s nímž je spojeno do soupravy. Každé přípojně vozidlo musí být zaregistrováno a musí být technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Na přípojná vozidla se také vztahuje povinnost pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Pokud tedy žalobce tvrdil, že se jedná o přípojně vozidlo, vyzval ho stavební úřad, aby tuto skutečnost doložil, např. pojištěním, či státní poznávací značkou. K námitce týkající povinnosti platit náklady řízení žalovaný uvedl, že tuto povinnost uloží správní orgán účastníkovi, který vyvolal správní řízení porušením své právní povinnosti, tato povinnost tedy byla uložena v souladu se zákonem. Námitka podjatosti byla vyslovena až v odvolání a nemá vliv na správnost či zákonnost rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, neboť dle jeho názoru správní orgány obou stupňů zcela nesprávně dovozovaly, že se u maríngotky jedná o výrobek plnící funkci stavby, jejíž umístění vyžaduje ohlášení stavebnímu úřadu. Maríngotka je výrobek vytvořený továrním způsobem a nevznikl ani stavební ani montážní technologií. Výrobek musí být smontován a prodáván podle pokynů výrobce, nikoliv podle předpisů stavebního úřadu. Zakazovat umístění takového výrobku, jeho užívání, případně nařídít jeho odstranění, lze pouze tehdy, je-li takový výrobek závadný, a to dle norem výrobce, nikoliv podle předpisů, jimiž se řídí stavební úřad. Nejedná se o výrobek, který vznikl s použitím stavební nebo montážní technologie, nejedná se o a) podsklepení, b) užívání k ustájení zvířat, c) objekt sloužící k užívání osobami, nevyžaduje tudíž ani ohlášení, ani stavební povolení. Objekt je přípojným silničním nemotorovým vozidlem, které je určeno k tažení jiným vozidlem, s nímž je spojeno do soupravy. Aby mohlo vyjet na veřejnou komunikaci, musí být technicky způsobilé, registrováno a musí být pojištěno z odpovědnosti za provoz takového vozidla. Stavební úřad však rozhodně není úřadem, který by byl oprávněn vyžadovat doklad o zaplacení pojištění a předložení registrační značky k vozidlu a případně vyvozovat závěry z toho, že tak žalobce neučinil. Ze skutečnosti, že žalobce nepředložil požadované doklady,

stavební úřad nemůže dovozovat, že se nejedná o přípojné vozidlo. Stejně tak nepřestává být osobní vozidlo osobním automobilem, není-li žalobce schopen předložit doklad o pojištění tohoto automobilu. Přípojné vozidlo tedy zůstává přípojným vozidlem bez ohledu na to, zda byl nebo nebyl předložen doklad o jeho pojištění a značce. Žalobce proto navrhl soudu, aby byla zrušena rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že při posuzování objektu vycházel stavební úřad především ze skutečnosti, že objekt jako celek není mobilní, je stabilně umístěn na předmětném pozemku a slouží k užívání osobami. Dle žalovaného se tedy jedná o výrobek plnící funkci stavby ve smyslu ustanovení § 108 stavebního zákona, který i s odkazem na ustanovení § 103 odst.1 písm.g) bod 5 stavebního zákona vyžaduje ohlášení stavebnímu úřadu. Vzhledem k provedeným úpravám předmětné maringotky, k jejímu umístění i vzhledem k účelu, k němuž slouží (rekreace či občasný odpočinek osob), dospěl žalovaný k závěru, že se nejedná o přípojné vozidlo, ale o výrobek plnící funkci stavby.

K žalobě se vyjádřily rovněž osoby zúčastněné na řízení. Slovácké vodárny a kanalizace a.s., uvedly, že byly vydáním žalobou napadeného rozhodnutí přímo dotčeny na svých právech a povinnostech. Štěrkovna spol. s r.o. uvedla, že pozemek, na němž objekt stojí, je pozemkem ve vlastnictví společnosti, což dokládají výpisem z listu vlastnictví č.1907 pro obec Ostrožská Nová Ves, k.ú. Chylice. Pozemek je v katastru nemovitostí veden jako vodní plocha, která je však jen na části pozemku, přičemž žalobci ani nikomu jinému, nebyl dán souhlas, aby na pozemku byla umístěna jakákoliv stavba či jiná movitá věc. Celý pozemek je navíc v dobývacím prostoru, který společnost pronajala společnosti DOBET, spol. s r.o. a jako pronajímatel je společnost povinna zabezpečit nájemci jeho nerušené užívání.

Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Žalobce pochybení správních orgánů obou stupňů spatřuje především v posouzení maringotky jako stavby. Předmětem sporu je tedy otázka právní, a to zda, zda maringotka umístěná na pozemku specifikovaném shora, může být, a za jakých okolností, posuzována jako stavba.

Podle ustanovení § 2 odst.3, věty první, stavebního zákona, se stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání.

Podle ustanovení § 103 odst.1, písm.g) bodu 5. stavebního zákona, stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují ostatní stavby a zařízení, a to výrobky, které plní funkci stavby, včetně nosných konstrukcí pro ně, nepodsklepené, pokud nebudou sloužit k užívání osobami nebo k ustájení zvířat.

Podle ustanovení § 104 odst.2 písm.k) stavebního zákona, ohlášení stavebnímu úřadu vyžadují výrobky, které plní funkci stavby a které nejsou uvedeny v § 103 odst.1 písm.g) bodě 5.

Podle ustanovení § 108 odst.1 stavebního zákona, u výrobku, který plní funkci stavby, se k ohlášení podle § 105 připojí doklad podle zvláštního právního předpisu prokazující shodu jeho vlastností s požadavky na stavby podle § 156. Pokud nelze takový doklad získat, připojí se k ohlášení technická dokumentace výrobce nebo dovozce, popřípadě další doklad, z něhož je možné ověřit dodržení požadavků na stavby.

Podle ustanovení § 108 odst.2 stavebního zákona, stavební úřad rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, zakáže umístění nebo užívání výrobku, který plní funkci stavby, pokud nebylo prokázáno splnění požadavků podle odstavce 1 nebo pokud by bylo narušeno životní prostředí v jeho okolí; ze stejných důvodů může nařídit i jeho odstranění podle § 129 odst.1 písm.a).

Stavební úřad v předmětné věci provedl místní šetření a zjistil, že maringotka je částečně zapuštěna do terénu, včetně dřevěné konstrukce s podlahou, která těsně přiléhá k maringotce a tvoří zastřešenou, z jedné strany krytou terasu. Tento objekt, jako celek, není mobilní, nelze ho přemísťovat po pozemních komunikacích. Dle stavebního úřadu je zřejmé, že objekt slouží k užívání osobami, a to k rekreaci či občasnému odpočinku.

Ze shora citovaných ustanovení vyplývá, že za stavbu jsou považovány rovněž výrobky, které plní funkci stavby. V předmětné věci stavební úřad zjistil a fotodokumentace tato zjištění potvrzuje, že maringotka umístěná na pozemku č.808/9 k.ú. Chylice, není mobilní a slouží k rekreaci, dovodil tedy, že se jedná o výrobek, který plní funkci stavby. S tímto závěrem správních orgánů nelze, než souhlasit. Ostatně závěr o tom, zda se jedná o stavbu ve smyslu ustanovení stavebního zákona, přísluší právě stavebním úřadům. Stavební úřad na základě místního šetření dospěl k závěru, že maringotka, jako výrobek, plní funkci stavby, která je sice nepodsklepená, slouží však k užívání osobami. Z uvedeného pak vyplývá, že se jedná o výrobek, který plní funkci stavby a který není uveden v § 103 odst.1 písm.g) bodě 5. Jedná se tedy o výrobek, který plní funkci stavby a vyžaduje ohlášení stavebnímu úřadu ve smyslu ustanovení § 104 odst.2 písm.k) stavebního zákona. Závěry z místního šetření stavebnímu úřadu plně postačovaly k právnímu posouzení objektu maringotky jako výrobku, který plní funkci stavby.

Namítal-li žalobce, že objekt je přípojným silničním motorovým vozidlem, které je určeno k tažení jiným vozidlem, s nímž je spojeno do soupravy, měl tuto skutečnost prokázat. Ostatně k prokázání tvrzeného byl stavebním úřadem vyzván, a to nikoliv proto, aby spolehlivě uzavřel, zda maringotka je, či není, výrobek, který plní funkci stavby, ale proto, aby žalobci umožnil doložit jím tvrzené skutečnosti. S názorem žalobce, že stejně jako osobní vozidlo nepřestává být osobním automobilem, pokud není předložen doklad o pojištění, i přípojně vozidlo zůstává přípojným vozidlem bez ohledu na to, zda byl předložen doklad o jeho pojištění a značce, nelze souhlasit. Stavební úřad neposuzoval maringotku podle předložených, či nepředložených dokladů, ale na základě výsledků vlastního šetření, z něhož

vyplývalo, že se v případě maringotky umístěné na parcele, která navíc není ve vlastnictví žalobce, jedná o výrobek, který plní funkci stavby. Za takových okolností pak stavební úřad postupoval zcela v souladu se zákonem a zahájil řízení o odstranění nepovolené stavby

Vzhledem k uvedenému Krajskému soudu v Brně nezbylo, než žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl žalobce zcela neúspěšný a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení, a to k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. (Od 1.1.2012 v důsledku novely s.ř.s., provedené zákonem č. 303/2011 Sb. platí, že kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal). Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něho jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (ust. § 105 odst. 2, § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 21.12.2011

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu